

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Mottla, soudce Mgr. Štěpána Hnaníčka a soudkyně Mgr. Anny Vrdlovcové ve věci

žalobce: **Ing. J. H.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou
sídlem Západní 449, 253 01 Chýně

proti
žalovaným: 1) **Městská část Praha 6**, IČO 00063703
sídlem Čs. armády 601/23, 160 52 Praha 6 - Bubeneč
2) **Česká republika – Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1 – Malá Strana
3) **hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1 - Staré Město

o zadostiučinění nemajetkové újmy,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 29. 3. 2022, č. j. 27 C 191/2018-138, po rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. února 2024, č. j. 28 Cdo 3784/2023-237, kterým byla zrušena měnící část rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2023, 36 Co 48/2023-198,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se i ve vztahu k první žalované **zrušuje** a věc se i v tomto rozsahu **vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 29. 3. 2022, č. j. 27 C 191/2018-138, soud prvního stupně výrokem I. konstatoval, že v řízení o žádosti žalobce o informace ze dne 7. 1. 2015, vedeném před první žalovanou, bylo porušeno jeho právo na projednání věci v přiměřené lhůtě s tím, že toto konstatování je dostačující. Výrokem II. zamítl žalobu v části, kterou se žalobce domáhal relutární náhrady v celkové výši 497 925 Kč za útrapy spojené s déletrvajícím řízením, když po první žalované Městské části Praha 6 požadoval zaplacení 336 452 Kč, po druhém žalovaném Ministerstvu spravedlnosti ČR si nárokoval částku 86 452 Kč a po třetím žalovaném hlavním městě Praze částku 75 021 Kč. Výrokem III. uložil žalobci povinnost zaplatit první žalované 1 800 Kč na náhradu nákladů řízení, výrokem IV. jej zavázal k náhradě nákladů ve výši 600 Kč ve vztahu k druhé žalované a výrokem V. mu stanovil tuto povinnost i vůči třetímu žalovanému v rozsahu 900 Kč.
2. Jedná se o druhý, byť jen částečný odvolací přezkum tohoto prvoinstančního rozhodnutí, když zdejší odvolací soud se již správností celého tohoto meritorního rozhodnutí zabýval. Rozsudkem ze dne 4. 5. 2023, č. j. 36 Co 48/2023-198, jej zčásti změnil tak, že žalobu o zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, směřující proti první žalované Městské části Praha 6 a třetímu žalovanému hlavnímu městu Praze zamítl a ve vztahu k druhému žalovanému Ministerstvu spravedlnosti ČR (soud s ním jednal jako s ústředním orgánem státní správy nikoli jako s organizační složkou státu; poznámka odv. soudu) rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Současně rozhodl ve vztahu mezi žalobcem, prvním a třetím žalovaným o nákladech řízení, když žalobce zavázal, aby na jejich náhradu zaplatil první žalované Městské části Praha 6 částku 2 700 Kč a

třetímu žalovanému 1 200 Kč.

3. Proti zrušující části rozhodnutí odvolacího soudu není dovolání přípustné, a proto v tomto rozsahu, tj. ve vztahu k druhému žalovanému Ministerstvu spravedlnosti ČR byl rozsudek soudu prvního stupně vrácen k dalšímu řízení.
4. Zbylou část rozsudku Městského soudu v Praze žalobce dovoláním úspěšně napadl, když Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 6. února 2024, č. j. 28 Cdo 3784/2023-237, zrušil měnící část výroku I, kterou odvolací soud ve vztahu k první žalované Městské části Praha 6 a třetímu žalovanému hlavnímu městě Praze žalobu zamítl. Současně s ním zrušil i akcesorický nákladový výrok II. Tím, se do stádia odvolacího přezkumu vrátila část prvoinstančního rozsudku, týkající se první žalované Městské části Praha 6 a třetího žalovaného hlavního města Prahy.
5. Nejvyšší soud jako předčasný odmítl závěr odvolacího soudu, že oba územně samosprávné celky nejsou ve sporu o zadostiučinění za nepřiměřenou délku informací požadovaných podle zákona č. 106/1999 Sb. věcně pasivně legitimovány. Nepřisvědčil argumentaci zdejšího soudu, že za situace, kdy z velmi obecné a účelově povšechné žádosti žalobce nelze učinit jednoznačný závěr, zda se jeho dotazy měly týkat samostatné či přenesené působnosti samosprávných celků, a toto hledisko tedy při určení odpovědného subjektu nelze použít, jeví se spravedlivé, aby za tyto důsledky nesl odpovědnost stát (body 28 až 33 rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2023). Akcentoval, že pouhá neurčitost žádosti, nemůže být důvodem pro výše uvedený závěr. Za situace, kdy se soudy dostatečně nezabývaly tím, do jaké působnosti územního samosprávného celku (samostatné či přenesené) dotazy žalobce směřovaly (jaké agendy se týkaly) je výše uvedená úvaha odvolacího soudu minimálně předčasná (body 14, 15 rozsudku Nejvyššího soudu).
6. Odvolací soud vázán závěrem dovolacího soudu přistoupil k opětovnému přezkumu dosud nezrušené části rozsudku soudu prvního stupně ze dne 29. 3. 2022, č. j. 27 C 191/2018-138, a s ohledem na stanovisko Nejvyššího soudu dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro potvrzení či změnu opětovně přezkoumávané části tohoto rozhodnutí.
7. Jak již odvolací soud uvedl v bodech 19 až 23 rozsudku ze dne 4. května 2023, č. j. 36 Co 48/2023-198, soud prvního stupně neučinil přezkoumatelný závěr o věcné pasivní legitimaci prvního a třetího žalovaného, ani o otázce, jaký ústřední orgán státu jako jeho organizační složka má v daném řízení za stát vystupovat (tj. ČR – příslušná organizační složka nikoli jen jako ústřední orgán státní správy). Vzhledem k tomu, že u dovolacího soudu neobstála snaha odvolacího soudu tento nedostatek napravit (s odkazem na účelovou neurčitost žalobcovy žádosti o poskytnutí informací i jeho neochotu vyjasnit jejich význam) a správný je závěr prvostupňového soudu, že celkovou délku řízení je nezbytné posuzovat jako celek, postupoval odvolací soud dle § 220 o. s. ř., rozsudek i ve zbylé (dosud nezrušené) části zrušil a věc vrátil prvoinstančnímu soudu k dalšímu řízení. V něm se soud prvního stupně bude řídit závazným právním názorem Nejvyššího soudu, vyjádřeným zejména v bodech 10 až 14 tohoto kasačního rozhodnutí.
8. Touto již druhou částečnou kasací se celé řízení opět dostává do stádia řízení před soudem prvního stupně (prvostupňový rozsudek je zrušen v celém rozsahu). Vzhledem k stanovisku Nejvyššího soudu pak nadále není závazný ani závěr odvolacího soudu, vyslovený v rozsudku ze dne 4. května 2023 (bod 36), že soud prvního stupně má jednat výhradně se žalovanou Českou republikou – Ministerstvem financí, který vycházel z předčasného, dovolacím soudem odmítnutého závěru o přenesené agendě územně samosprávného celku. Jinými slovy vzhledem k tomu, že dovolací soud odmítnutím argumentace soudu odvolacího zpochybnil i závěr o příslušnosti organizační složky státu, bude na soudu prvního stupně, aby v dalším řízení na základě přezkoumatelných zjištění ohledně povahy požadovaných informací učinil jednoznačný závěr o pasivní legitimaci všech žalovaných. Nic na tom nemění ani skutečnost, že dovolací soud ve svém kasačním rozhodnutí uvedl jako organizační složku Ministerstvo financí, když vycházel z aktuální procesní situace, kterou svým rozhodnutím (tehdejším závazným názorem) vyvolal právě odvolací soud (tento stav tak nemusí být konečný). Soudu prvního stupně totiž nezbývalo nic jiného než v souladu s tímto

původně závazným stanoviskem s Ministerstvem financí jako organizační složkou státu jednat.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 30. května 2024

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu